

לילה

השומר כבר דפק פעמיים בתריס. אני מתעוררת ומביטה. סביבי חושך. הצעירות ישנות כולן שינה עמוקה. האומנם צריכה אני לקום? האומנם? הן רק זה נרדמתי! איזה שיגעון הוא זה להשקות בלילה? למה זה?

אני מעירה את פ. ועדיין לא קמתי בעצמי.
קשה עלי פרידתי מהמיטה החמה, המלבינה בחלון השחור של החדר.
ועוד רגע, והנני קופצת מהמיטה והנני כבר בחוץ במכנסיי הקצרים, המאפירים.
אנחנו מסדרות את העבודה. אני הולכת לפינה אחת של המשתלה, פ. – לשנייה.
קשקוש המזלף וצלצול המים בהיגרותם מרגיזים את הדממה הגדולה. כי הס ושקט סביב, מת הכל ורק צפירת השומרים נשמעת לפרקים. ואני עדיין נרגזת ואיני יכולה בהרגשה להשתחרר מהחום המלטף של מיטתי העזובה - - -

אולם אחרי רגעים זה עובר, העבודה כובשתנו.
הנני עוברת מערוגה לערוגה ומשקה – מרווה את צמאון הצמחים.
לבי טוב עלי, ואני מוסיפה עליהם עוד מזלף ועוד.
משקה אני בלי פנס, גם כך אבחין היטב את הערוגה. אף פעם לא טעיתי.

ומשעולה הלבנה – שוב טוב לי לגמרי.
עוד מעט, וגם שירה מתלבטת בין קירות נפשי ודורשת את ביטוייה.
לשעה זו מתאימות לרוחי מלודיות קלאסיות ענוגות. אני שרה בַּרְקְרוֹלָה נוקטורנָה –
הקול קצת ניחר מתחילה, ואחר הוא נעשה כה צלול וזך!
שרה אני ומשקה, ובינתיים ניטוות מחשבות אט-אט ובנחת, כמו הכל עכשיו בטבע.

פתע רוח חמה נשבה מול פני, וכמו שיכרון עברני.
נכנס לאפי ריח חריף ונעים של פרחי הציפורן מגינת ז, ודמתה רוח זו לנשימת חיים של נשמות-צמחים, ערים כמוני בליל זה השותק והדומם.
והיה לי ריח בְּשָׁמִים זה כדרישת שלום מאחים, כה קרוב לנשמה וחביב!
במלוא נחיריי נשמתיו לתוכי, ואעמוד הרבה זמן להסתכל לשמים. היו הם תכולים תכלת בהירה ורכה כקטיפה, ועבים לבנות קלות מרחפות על פני ים תכלת זה.

ופתאום הרגשתי אי-מנוחה בטבע כולו.
עלה הזדעזע, כלב נבח ונשמעו דפיקות עשרות כנפיים.
קול אדיר, קול התרנגול, קרע, חילל את הדממה.
נטתה הלבנה למערב, ואט-אט התחילו הכוכבים בשמים דועכים ומחווירים לקראת שחר עולה. וכשהתחילה כיפת השמים להווריד מעל לראשי – היתה כבר העבודה גמורה.

צהלת היום אחזתני. לא היה רצון לשכב לישון – איך אפשר, ופה הכל מתעורר, קם ומתחיל לחיות! אני קופצת, אני מדלגת בין הערוגות וצועקת בקולי-קולות: "קוֹמְנָה, קומנה!" אני יודעת שהן תכעסנה עלי, אבל איני יכולה לעצור בסערת שמחתי.

תוחבת אני את ידיי לצלחות מכנסיי (המדומות) וצועדת בשוֹבָה ונחת על כבישה של עדה – וביד אחת אחזיק אצל הפה כאילו הייתי מעשנת וצועדת בחוצפה ולעג, מעשה עז-פן עירוני (פנינה מתגלגלת מצחוק, ואנחנו שתינו פורצות בצהלת הצחוק על אף היִשְׁנוֹת), ולי טוב וכה קל –

כלום אלך עכשיו לישון, עכשיו!!
עוד מעט ושומר היער עובר רוכב על סוסתו היערה במהירות החץ.
נזכרתי בשושנה ושקעתי בהרהורים - - -

והנני עדיין עומדת ומביטה על השמש העולה.
אבל צריך, צריך ללכת לישון!

תרפ"ד, נהלל

*

בשנה ההיא, רבת הגעגועים והרגשות, יש ששכחתי את הכל בעבודה לאין שיעור. שניים היו השתילים בארגז הקטן ושמתים מכל משמר, שיעלו וישגשו (הם היחידים שנבטו). והנה בא בוקר קשה ביותר, הידיים לאות היו ועבדו בלי חֶשֶׁךְ. רק בשעה התשיעית נזכרתי בארגזי. רצתי לשם. נשאר רק אחד – השני מת מצמא... השמש האירה ברוב חוֹמָה. מה לעשות? גמרתי בליבי להשקות. וכשהבאתי את המים והתזתים על ראש שתילי היקר – קפצתי משמחה: השתיל התיישר והזהיר בקומתו הישרה, כִּשְׁטִיפוֹת המים, כפנינים, נוצצות לקראת השמש. היצלתיו, היצלתיו! נָהַר הכל בקרבי.

ואולם רק רגע. למשנהו, הזדעזע מאיזו תנועה פנימית וראשו ועליו צנחו מטה בלאות, הפנינים יבשו – וכולו קרס תחתיו... עמדתי רגע נפתעת וכאב עמוק בקרבי. מיתה מתוך אושר כביר – אשרהו! היקרה אשר גם האיש ימות מזרם אושר כביר? ולמה פתאום נזכרתי בצמח הרך ההוא? האם מפני שצר נעשה לנשמה, צר מאין כוח להכיל?...

ט"ו חשוון תרפ"ה

